

## Våra nya religioner del 15

# Tunnelseendet

Ibland får jag vara med och instifta livsförbund. Då uttalar jag orden ”tills döden skiljer er åt.” En vigsel är en relation som skall bestå livet ut och därmed får man kalla sin vän för *livskamraten*. Den som står mig närmast i livet och som jag delar mitt liv med, alltså den mesta tiden.

Men något har hänt. En kollektiv skilsmässa som skapar distans inte bara mellan oss utan även till det egna jaget. Inte blir det lättare för *att alla gör det* och ingen bryter mönstret. Förr kunde det hända att vi klarade av en tevefri kväll. Men nu? Inte ens en minut kan vi vara ifrån vår ”älskling.” *Vår käresta, livskamraten*, måste alltid vara med oss om det så är på toaletten eller i kyrkan på en begravning. Ångesten lurar oss om vi tror att en tyst minut innebär att vi kan missa något helt avgörande i livet. Tro mig, du kommer inte att missa det mest avgörande, det är det enda du inte kan missa. Din egen död som är på riktigt. Vad händer då med älsklingen? Förresten har du inte byt upp dig till en 7:a? Den senaste modellen. Älsklingar kommer och går med nya kärleksfinesser att leka med. Du får gå in i nya kärleksäventyr som älsklingen erbjuder. Du behöver aldrig ha tråkigt med din nya leksak. Det finns så många knappar att trycka på, så äventyret lär inte ta slut. Kärleken tar aldrig slut. Det kommer alltid något nytt ut på marknaden. Så var det där med tryggheten. Visst är det tryggt att ha med sig älsklingen i livets olika stunder. Det går alltid att fråga sig fram och svaret kommer genast upp på skärmen. Det är som att ha en supermorsa med sig dygnet runt som hjälper och serverar. Det är bara att peka med fingret så kommer den dolda superföräldern in och instruerar oss hur vi skall göra. Inte bara det utan även hur vi skall tycka om allting. Varje sida har en spalt där andra har tyckt före oss om det mesta. Det ger oss vägledning på livets snåriga väg så att vi inte missar det som är bra för oss. Men vi måste ändå sova och ladda batterierna. Även älsklingen måste ladda sitt batteri. Det finns en tystnad men den krymper. Snart kommer vi få älsklingar som väcker oss om det händer något. Då kan vi vara med i matchen hela tiden.

Jag var nyligen på en utlandsresa. När vi skulle landa med planet kom åska med starka vindar. Planet krängde fram och tillbaka. Huvuden åkte fram och tillbaka. Plötsligt föll vi ner i luftgropar, planet vibrerade och skakade så alla blev övertygade om att det snart skulle brytas sönder. Piloten försökte landa tre gånger, men det gick inte. Det slutade med en nödlandning. Innan dessa skrek människor av panik, darrade, grät och blev likbleka. Det visade sig att det inte gick att prata med kompisen i London, Paris eller Stockholm. Undret skedde. Vi började prata med varandra. Grannen bredvid mig förstod min rädsla och jag hans. Till slut blev det riktigt trevligt när tunnelseende var borta för några minuter. Mitt i stormen levde vi i verkligheten.

*Per-Arne Bengtsson*

*präst i Västanfors Västervåla församling*

*epost: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se*